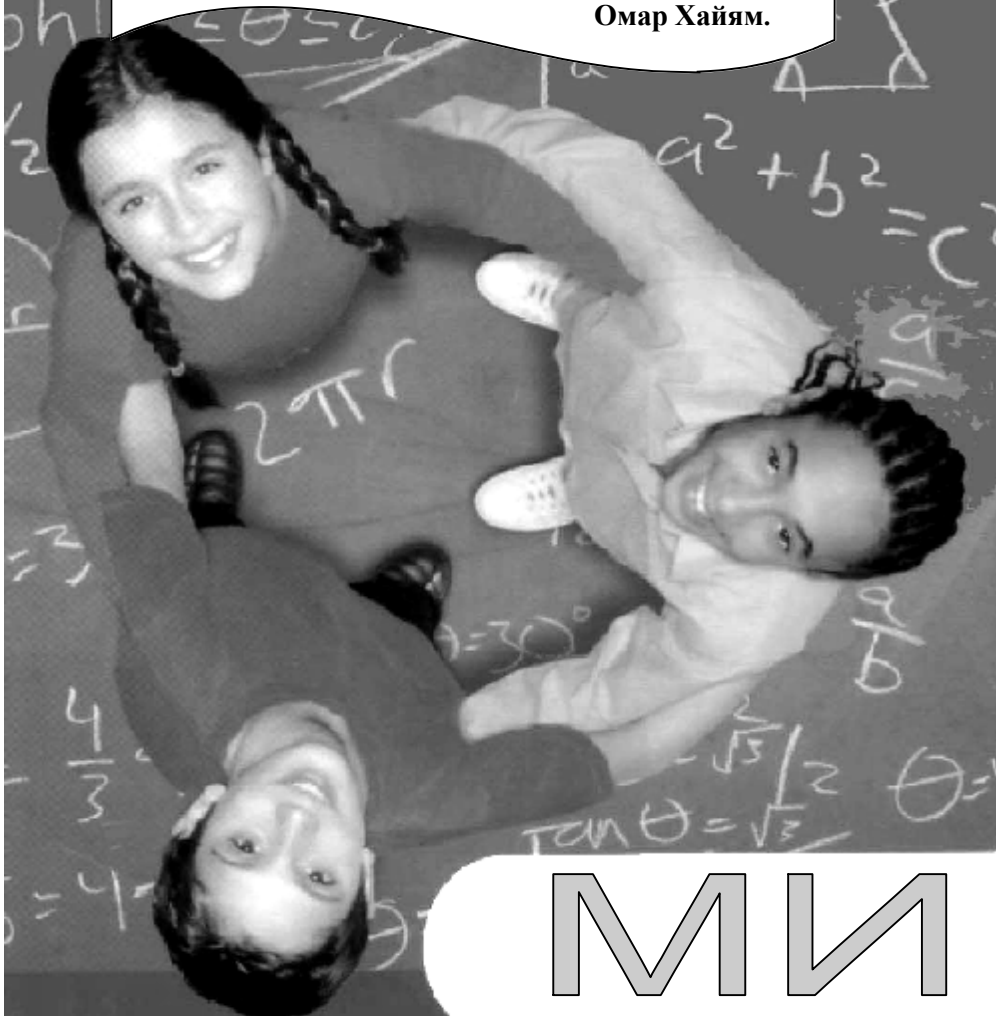

Хто у всесвіті найкращий твір – не ми?
В очах у розуму зіниця й зір – не ми?
Це коло всесвіту скидається на перстень,
А камінь, що горить ясніш од зір – це ми.

Омар Хайям.

МИ

Дев'ятий номер журналу робили:

Члени студії журналістів-аматорів
(керівники **Н.С. Мудрицька,**
Г. В. Карпенко)

Дизайн титульної сторінки **О.С. Зеленський**

Комп'ютерний набір: **Ю. Зеленська,**
І. Литвиненко,
М. Повозник,
В. Дуля,
О. Польгуй

Верстка, дизайн – **О. С. Зеленський,**
Н. В. Литвякова.

Фоторепортажі **М.О.Чава,**
С.А.Чава

Редактор – **Юлія Зеленська**

У номері

День перемоги	1
Про мобільні телефони	4
Шануючи матір	5
День матері	6
Великдень	8
Незабутня подорож	12
Хай збудуться наші мрії	13
Мій клас	14
Гімнастика проти втоми	16
Улюблені герої	19
Про спорт	21
Фоторепортаж	22
Вітаємо	23

Дорогі ветерани!

Ви пройшли крізь горе, яке довше за життя. Ви дійшли до Берліну, тому що на місце полеглого ставав інший, тому що радянські солдати захищали кожний шматочок своєї землі. Ви подарували світу тишу. Ви дали можливість матерям спокійно голубити

свої дітей, на колиски яких сьогодні не лягає тінь смерті. Ми не забудемо пережитого Вами. Щиро вдячні Вам за священний подвиг, за твердість духу, за вірність Батьківщині.

Вітаємо! Пам'ятаємо! Гордимися! Славимо! Ставимо за приклад! Віддаємо належне Вашому подвигу, що здивував світ! Схиляємо голови перед вічною пам'яттю полеглих!

Дорогі переможці!

Миру Вам і добра, міцного здоров'я й довголіття, сімейного затишку та благополуччя!

Останній день окупації

Вересень 1943 року. Виповнилося вже два роки, як фашистські окупанти хазайнували на чернігівській землі. Мені йшов тоді восьмий рік, ріс я у своєму рідному селі Голубичі Ріпкинського району, що лежало на великому шляху між містами Чернігів та Гомель.

Наступали наші війська, фронт наближався до них зі сходу. Люди з нетерпінням чекали дня визволення, але одночасно наростала в селі тривога, адже могли бути великі бої.

Німецькі військові частини спішно відступали в сторону Гомеля. Ось уже сім днів і ночей безперервно туди рухався їх обоз, і не видно було йому кінця. Угодовані короткохвості коні, добротні змайстровані вози йшли так щільно, що не можна було перейти через вулицю.

Селяни копали бліндажі, хто зміг, сховався в лісі.

Під селом окупанти встановили гармати, які вели артилерійський вогонь у сторону Чернігова. За селом також били гармати. Снаряди пролітали над нами з таким страшним свистом, що він нагадував мені крики недорізаного поросяти.

На сході також гриміла канонада, то “співали” наші “Катюші”, слава про які летіла на захід, випереджаючи лінію фронту.

Під вечір усе стихло. Ворожа артилерія залишала село. Наша сім'я залишила бліндаж і перебралася на ніч у хату. Новий день почався з того, що окупанти почали виганяти на вулицю всіх жителів села. Мати зі мною й меншим братом швидко влилися в натовп людей, яких, наче череду скоту, гнали в сторону райцентру. Це були в основному жінки й малі діти. Крик і плач грудних малят, розпач переляканих жінок, окрики конвоїрів...

По дорозі нам удалося вскочити в найближчий хлів та сховатися, а наших односельців загнали в Ріпках у клуню й замкнули. Та під вечір охорона втекла, панічно відступаючи, а люди, проламали лаз, утекли до лісу. Ми ж повернулися додому й знову сховалися в бліндажі.

Наступного дня зранку карателі позбавили село води, закидавши всі колодязі, і почали палити все підряд. Спочатку спалахнули найближчі до шосе хати, які відступаючи обстрілювали спеціальними кулями, сидячи на возах. До будівель, що стояли далі, під'їжджав танк, на башті якого сидів німецький солдат із факелом у руках. Содом'яні стріхи спалахували, як свічки, горіло все навколо нас. На наше щастя танк, не доїхавши до нас, круто повернув у сто-

рону довжелезної колгоспної конюшні, запалив її, зерносклади, інші громадські приміщення, які були завішані тютюном, що сушився. Ідкий тютюновий дим котився по землі, не давав дихати.

Домашня скотина, що якось залишилася в хлівах, згорала заживо й несамовито ревла, гавкали собаки. Не знаходячи порятунку, два десятки обсмажених котів згуртувалися на груші, що була поруч із нами, вчинили дикий вереск, вилися клубком. Усе це супроводжувалося без-

ладною стріляниною зі сторони відступаючих.

У цей час мій дід Данило, якому було тоді вісімдесят три роки, наказав усім нам не висовуватися з укриття, а сам зі словами “Я вже віджив своє” кинувся рятувати свою хату і врятував таки, не давши вогню перекинутися із сусідніх колгоспних приміщень. Згоріла тоді половина села. Таким був останній день окупації.

Л.О.Повозник

Слово про дідуся

Бойко Олександр Леонтійович — мій дідусь і найкращий друг. А ще він гарний чоловік, люблячий батько, прекрасний гармоніст і відданий бджолар.

Народився дідусь у нашій рідній Куликівці, тут же серед мальовничої природи пройшло його дитинство. Русявий, синьookий хлопчик жодного дня не навчався в музичній школі, не вивчав нотних знаків, але мав чудовий музичний слух, із десяти років грає на гармошці й прекрасно співає. Його вчителями були мати — домогосподарка, батько — тесля, а також саме життя.

Після закінчення Куликівської школи мого діда призвали на службу в армію, він виконував свій військовий обов'язок у Ленінграді з 1956 по 1959 рр. За цей час відвідав усі знамениті місця цього міста, але найбільше спогадів залишилось про Ермітаж та білі ночі.

З 1959 по 1965 рр. Олександр Леонтійович працював учителем трудового навчання в Куликівській середній школі.

Але життя вносило свої корективи. Незабаром дідусь одружився, народилась дочка Ніна — моя мама.

Пізніше, закінчивши Майнів-

ський радгосп-технікум, дід працював агрономом у районному управлінні сільського господарства, разом із колгоспниками нашого району вирощували хороші врожаї овочевих культур, планували посіви медоносних рослин.

З усіх захоплень дідуся Олександра найулюбленішим є заняття бджільництвом. Дід має пасіку й увесь вільний час віддає своїм «найменшим дітям» — бджолам. Про життя та звички бджіл розповідав діду його прадід — місцевий пасічник. Малий Сашко з цікавістю спостерігав, як бджоли збирали нектар і пергу — квітковий пилок. Пасічник учив мого діда любити природу, охороняти її, розумно користуватися її благами.

У весняну білосніжну кипінь саду, коли літають бджоли, і зимову заметіль йому всюди вчувались звуки бджіл — цих маленьких трудівниць полів і садів.

Зараз мій дідусь на заслуженому відпочинку. Продовжує займатися бджільництвом. Іноді вечорами грає на гармошці свої улюблені мелодії. Його музика така ж багатогранна, як і його душа.

*Олександр Польгуй, 11-Б клас,
член факультативу «Основи
журналістики».*

ИЗЛУЧЕНИЕ МОБИЛЬНИКОВ ПОВРЕЖДАЕТ МОЗГ?

Шведский нейрохирург Лейф Сэлфорд и его коллеги из университета Ланд уже полтора десятка лет исследуют опасности, исходящие от сотовых телефонов. Летом 2003 года они опубликовали сенсационные данные, впервые демонстрирующие однозначную связь между микроволновой радиацией, испускаемой мобильниками формата GSM (самого распространенного в мире), и повреждением головного мозга крыс. Профессор также заявил, что "добровольное подвергание мозга излучению мобильных телефонов является самым крупным биологическим экспериментом над людьми из всех, когда-либо проводившихся". Если задуматься, с этим заявлением трудно не согласиться.

Что же сделали шведские ученые? Они посадили 32 крысы в небольшие клетки и разбили на группы, каждая из которых подвергалась радиации различной интенсивности, чтобы ученые могли изучить диапазон. В целом же, воздействие мобильных телефонов было эквивалентом их использования людьми. Спустя пятьдесят дней после двухчасового из-

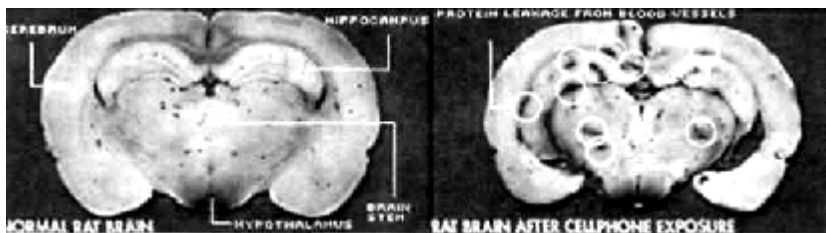
девательства над животными исследователи проверили под микроскопом состояние их мозгов.

Выяснилось, что у крыс существенно повреждены кровеносные сосуды мозга, а также целые области нейронов. Много мертвых клеток. Чем выше был уровень "телефонной" радиации, тем серьезнее был ущерб. Если человеческий мозг мобильники затрагивают подобным образом, то опасность для умственных способностей владельцев телефонов более чем реальная. Вплоть до болезни Альцгеймера.

По словам Сэлфорда, эффект для людей может быть практически таким же, как для животных: "Мозг крысы почти как у человека."

Нужно ли говорить, что рекламируемые в последнее время наклейки на телефоны, якобы спасающие от излучения, на самом деле ни от чего не спасают. Кроме как, конечно, от голодной смерти тех, кто ими торгует.

В. Литвиненко
(ж. Открытия и гипотезы)

Мозг крысы до и после обработки телефонной радиацией

Шануючи Матір

День Матері

*Покинь усе - провідай матір,
Впади їй квітком на поріг.
Гнамагайсь частіш бувати,
Частіш, ніж випадає сніг...*

Ці слова київського поета Юрія Ряста все частіше спадають на думку з наближенням травня, а саме - другої неділі місяця, що відзначається як День матері. Запроваджене офіційно в Україні з 1995 року, воно дедалі більше завоює прихильників, бо, певно, для кожної людини потрібно хоч раз на рік зупинитися в життєвій метушні, щоб згадати про найдорожчу людину, яка подарувала життя. І щасливі ті, у кого ще є можливість приїхати чи бодай зателефонувати, щоб сказати мамі кілька щирих слів.

У молодій американки Анни Джервіс такої можливості ще не було. Вона рано втратила матір, щоб зберегти про неї пам'ять, допомоглася в церкві в Грейттоні (Західна Вірджинія, США), прихожанкою якої була її мати, щоб їй дозволили відсвяткувати День матері (друга неділя травня), у другу річницю смерті мами. Пізніше Анна засипала листами державні установи законодавчі органи відомих осіб із пропозицією, хоча б один день на рік присвятити вшануванню матерів. Як знак поваги до тих, які подарували життя, вона запропонувала конгресменам у кого мама жива приколоти на одяг рожеву квітку, а в кого померла - білу. Її старання увінчалися успіхом, і 1910 року у Філадельфії вперше було відзначено День матері, а через 4 роки Конгрес США прийняв постанову про всенароднє святкування цього дня.

З Америки нова традиція поширилася на Швецію, Норвегію, Австрію. В Україні цей день уперше було відзначено 1929 року з ініціативи Союзу українців Галичини, та редактора тижневика "Жіноча доля" Олени Кіслівської. І з часом свято стало дуже популярним особливо в Західній Україні. Щоправда, в часи радянської окупації ця ідея було названо "буржуазною", і День матері на офіційному рівні змінило свято Клари Цеткін 8 березня.

Між тим, День матері має значно глибше коріння. Ще язичницькими в травні вшановували жіночі божества Майї, Живи, Мокші, Дани. Давні греки навесні поклонялися Реї - матері богів. У Стародавньому Римі як

матрони, так і їхні рабині мали свої свята: перші отримували подарунки від чоловіків, другі - вихідний, а потім одні й інші вирушали до храму Вести, хранительки домашнього вогнища. Пізніше в травні почали вшановувати Матір Божу, яка привела в цей світ Спасителя.

У 1600-х роках в Англії шану матерям віддавали в четверту неділю Великого посту, яку називали "Неділею материнства". З поширенням християнства в Європі ці святкування змінилися на панегірики "матері Церкви" - духовній силі, що давала життя та оберігала від зла. З часом церковні святкування об'єдналися зі святкуваннями "Неділі материнства", і люди почали одночасно вшановувати і Церкву і своїх матерів.

В Україні окремого святкування Дня матері не було, хоча авторитет жінки в родині був беззаперечним. Українська жінка мала з чоловіком рівні права, а в разі його смерті ставала спадкоємицею майна й опікункою дітей. За козацьких часів, коли чоловіки вирушали в похід, жінки перебирали управління маєтками, і їхні підписи під паперами були так само легітимними, як їхніх чоловіків. У XV-XVIII століттях українські жінки були майже всі письменими. Недарма українське прислів'я каже, що жінка тримає три кути дому.

Традиції вшановування жінки в інших країнах

Давні германці вірили, що в жінках є щось священне тому радилися з ними, як з оракулами. Шанобливе ставлення до жінки та матері в німців збереглося до сьогодні.

В Індії на початку жовтня проходить десятиденне свято Дурга Пуджа - на честь десятирукої богині-матері Дурги.

У Франції та Швеції мам поважають в останню неділю травня. Незадовго до цього шведський Червоний Хрест починає продаж пластикових квітів, а виручені гроші йдуть на те, щоб надати невелику оплату за відпустку багатодітним матерям.

Найоригінальніше День мате-

рі відзначають у Сербії - за два тижні до Різдва. У цей день діти рановранці підкрадаються до мами, поки вона спить, і... зв'язують її. Щоб визволитися з цього полону, мама має відкупитися від шибеників цукерками чи подарунками захованими під подушку.

У Франції в першу неділю березня відзначається й Свято бабусь. Цього дня усім бабусям взагалі жінкам, старшим 55-ти років демонструють надзвичайну повагу й пошану. Їх навіть.. пускають до знаменитого паризького "Діснейленду" за пільговими цінами.

Найкраща у світі

Моя матуся – найкраща у світі,
Така ж красива, як яблуня в квіті.
Добра й лагідна вона,
Як пора року весняна.

Усмішка в неї прекрасна,
Як сонця проміння красне.
Очі її, як квіти рясні,
Радість дарують мені.

Мамо, матінко, матусю!
До землі тобі вклонюся.
Щиро дякую тобі
За ясні весняні дні.

Литвиненко Ірина,
9 – Б

Моя ненька

Шаную я неньку,
Миленьку, рідненьку,
Із ніжними руками,
Із золотим серденьком.

Ночей недосипала,
Доньку колихала.
Скільки ніжності й тепла
Вона мені дала!

Скільки ласки та любові
У душі її казковій!..
То ж нехай матусі всі
Здорові будуть, радісні.

Мулач Альона,
5 – Б

Мама

Легенький вітерець в віконці.
На горизонті видно сонце.
Ти іще ніжишся, ще спиш,
А мама ходить все тихіше,
Щоб дати дитині відпочити,
Щоб ненароком не збудити,
Бо скільки б нам не було років,
Для мами ми маленькі крохи.

За це ми маємо молити
Господа Бога, пожаліти
Невтомну матінку мою,
Якій я шану віддаю.
До ніг схиляю усі квіти
І говорю: «Ми вдячні вам
За вашу працю нелегку,
За душу лагідну таку,
І за любов таку привітну.»
З любов'ю, мамо, ваші діти.

Герасименко Марина, 9 – Б

Матусі

Матусю рідна, лагідна й мила,
Ти, як зоря ясна, мене зростила.
Учила добру і по совісті жити,
Щиро свою рідну землю любити.

І як дяку за все тобі, мамо, дарую
Оці квіти п'янки, цей букет чудовий.
Хай троянди ці радість тобі приносять,
Ангели в Бога щастя попросять.
Климіша Марія,

Торт “Шкільний бал”

Узяти 2 склянки борошна, 10 яєць (або 7 яєць і 3 жовтки), 2,5 склянки цукру, 50 г порошку какао. Приготувати бісквітне тісто, спекти корж на середньому вогні до золотистого кольору.

Змішати 60 г порошку какао з невеликою кількістю цукру, залити 6 столовими ложками молока й поставити на малий вогонь, помішуючи, поки не розтане цукор. 300 г вершкового масла розтерти з 3 склянками цукру, поступово додаючи молочну масу, 4 яйця та ванільний цукор за смаком. Потім збити крем міксером.

Заздалегідь треба приготувати вишні для начинки. Візьміть 2,5 склянки ягід (можна консервованих або з варення), видаліть кісточки, покладіть у скляну банку, пересипте ванільним цукром, перемішайте, злегка ущільнюючи, залийте половиною склянки коньяку та поставте на два дні в холодильник. Можна взяти для цього полуничне варення.

Бісквітний корж розріжте по горизонталі на дві частини, із кож-

ної ложкою або лопаточкою виберіть м'якушку, відступаючи на 1,5-2 см від боків. Бісквітну м'якушку розітріть із третиною крему, додайте трохи вишень, перемішайте.

Великий таріль змастіть кремом, покладіть на нього одну з частин бісквітного коржа, заповненого кремом із вишнями, зверху – товстий шар крему, решту вишень і знову шар крему. Потім обережно накрийте торт другою частиною коржа, заповненого кремом із вишнями (покладіть бісквіт на дощечку, заповніть кремом і з допомогою дощечки швидко перекладіть на торт).

Тепер покрийте зверху торт шоколадом (100 г), змішаним із 1-2 столовими ложками молока, розрівняйте поверхню змоченим у гарячій воді ножем. Можна зробити на ньому напис білим кремом “Шкільний бал”, візерунки з білих, рожевих, червоних кремових троянд тощо.

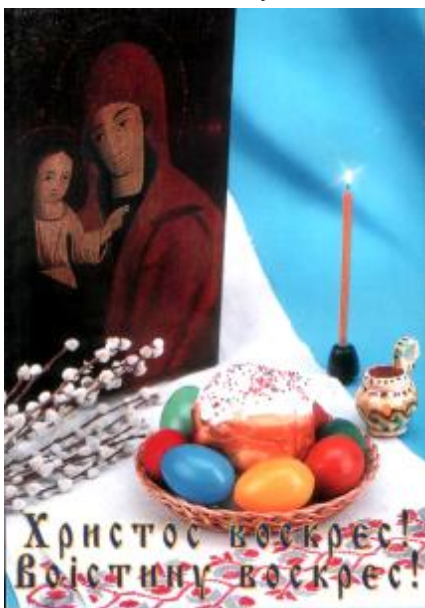
Дошку винайшли, звісно, учителі

Якось навіть незручно звичайну дошку називати винаходом. Але як додумався-таки один давньоримський учитель виготовити її та поставити в класі. А “підштовхнули” його до цього тодішні звичаї. Виявляється, у Давньому Римі не заборонялося писати й малювати на стінах. І римляни охоче це робили.

А перехожі з їхніх написів дізнавалися багато чого цікавого, як ми нині з газет. Ці обмальовані та описані стіни й наштовхнули вчителя на думку, щоб зробити в класі дошку, на якій писатимуть школярі. Але не будь-що, а те, що задасть учитель.

Великдень

Чи є на світі щось краще за великодній світанок? З діда-прадіда цілюща й незрадлива сила вступає в кожного, хто зустріне його. Дзвони над селом не дзвонять, а виспівують на весь світ велику радість: «Христос воскрес!» Село не спить, воно ж бо чекало цієї радості й іде на зустріч їй до церкви. З уст в уста передається шаслива звістка: «Христос воскрес!» – Воістину воскрес!» І чує земля цю християнську радість і тішиться в весняному

розвої разом із людьми.

Яка це добра й світла година, коли село йде на Великдень до церкви! А церква й довкола церкви – мов великий живий квітник. Люди прийшли посвятити паски. Село стоїть у всій своїй одвічній красі, душевній просвітленості. Рід коло роду, як з давніх-давніх часів, усе тут, на одному місці.

Великдень – день особливий. Кажуть, цього дня й сонце інакше світить-гріє.

Ми – християни. Один у нас Бог, і однією неподіленою любов'ю славімо Його, бо він благословляє нас на взаємну християнську любов і милосердя. Одна Україна у нас, яка нині воскресає і для якої на світі живемо, бо ми – її діти.

Учні Куликівської ЗОШ в музеї писанки м. Коломиї

Уже недалечко червоне яєчко

Крашанка – найперший символ і необхідний атрибут свята – має свою давню й цікаву історію. За церковними джерелами вперше вона з'явилася в 34 році, коли Марія Магдалена подарувала її римському імператорові Тиберію зі словами: “Христос воскрес”. За народними переказами перші крашанки зробила Пречиста, щоб забавити малого Христа. Як би там не було, а яйце, пофарбоване в червоне, з давніх-давен шанувалося в багатьох народів як символ відродження життя.

Щороку великодньої п'ятниці господині готували крашанки, у великій родині – копу (60 штук),

а то й півтори. Червоні, жовті, зелені, вони прикрашали святковий стіл, були необхідним великоднім гостинцем. Кожна господиня збирала до Великодня цибулине лушпиння, відваром якого яйця фарбувались у приємний

Хто довше живе на світі?

Щука – 300 років
Черепашка – 175 років
Сокіл – 162 роки
Короп – 150 років
Коршун – 118 років
Папуга – 90 років
Дикі гуси – 80 років
Ворона – 70 років
Кінь – 67 років
Страус – 50 років
Корова – 40 років
Голуб, змія – 30 років
Свиня – 22 роки
Вівця – 21 рік

червоний і світло-коричневий кольори. Відвар із листя медуниці забарвлював їх у зелений, а з вільхових шишок – у жовте, звичайна синька, яку вживали, коли мастили хату, давала приємний блакитний тон.

До неділі крашанки лежали на столі, а на Великдень у дитячих руках вони мандрували по всьому селу, котилися з горбочків по землі, де дівчата

гадали на свою долю.

Паска зі згущеним молоком

1,25 кг сиру, 300 г вершкового масла, 250 г сметани, 400 мл згущеного молока чи вершків, $\frac{1}{2}$ склянки цукру, 1 склянка родзинок, дрібка ваніліну. Сир протерти через сито, додати вершкове масло й цукровий пісок (краще пудру). Сир, масло, цукровий пісок і ванілін ретельно розтерти, додати сметану, згущене молоко чи вершки, вимиті просушені родзинки. Масу ретельно перемішати, покласти в пасочницю, застелену марлею, зверху накласти гніт і поставити в холодильник.

Паска із шоколадом

Свіжий сир 2 кг, шоколад 200 г, цукрова пудра 200 г, сметана 2 склянки, вершкове масло 200 г, цукати 1 склянка. Шоколад натерти на терці чи настругати ножом, змішати з цукровою пудрою й відставити. Потім узяти сир, протерти через решето, змішати з вершковим маслом і сметаною, добре розмішати. Усипати в сир склянку нарізаних цукатів, шоколад з цукровою пудрою та перемішати все це, щоб маса мала рівномірний колір. Усе скласти у форму, застелену тонкою тканиною (чи марлею), винести на холод і покласти під гніт. Через півтори доби паску виийняти з форми й подавати до столу.

Мудрість народних звичаїв

Народження дитини – подія надзвичайно радісна. Баба-повитуха залишала на хвртці знак – рушник, якщо появився парубок, вишивану сорочку, як народилася дівчина.

Село сповіщали народженням дитини ще й сопільчаним співом. Якщо народилася дівчина, сопілка бралася калинова, якщо хлопець – яворова.

Новонародженого старалися якнайшвидше охрестити, кумів найчастіше запрошували чотирьох – «як світ має чотири сторони». Добирали їх не за багатством, а за чеснотами, адже з нечесного гріх міг перейти на дитину.

Після хрестин хрещені несли перед Богом за дитину, навіть більшу відповідальність, ніж рідні батьки. А як дитина, не дай Бог, лишилася сиротою, то цілком уже опікувалися нею.

Люди вірили, що багато залежить від місяця й дня тижня народження дитини. Народжені в **понеділок** – вольові та вперті. У **вівторок** – розхлябані, «треба добре прикласти сили, щоб вийшов чоловік». Народжений у **середу** був

жартівливим, везучим, веселим бешкетником. Хто народився в **четвер** – сто раз подумає, а не зробить (такий характер, хоч працездатний, як той від, але з малим до праці бажанням).

Народжених у **п'ятницю** чекає щастя й благодать, такі своє серце ділити будуть згодні з кожним на половину... У **суботу** народжуються чесні, помірковані й справедливі. Народжені в **неділю** – це люди більш від неба, ніж від землі, як припадуться до духовного, то там їхнє щастя.

Хто народився в **січні** – упертий, сварливий і дріб'язковий. **Лютневі** – добродушні, поступливі й поборжливі. **Березневі** – як той вітер: то тут, то там. **Квітневі** – як той цвіт, з якого нема користі, усе для себе, усе собі. **Травневі** – добросовісні, легко ранимі. **Червневі** – користюлюбні, потайні та вперті. **Липневі** – потайні: самі собі, самі себе грузять. **Серпневі** – хазяйновиті, усіх і все підпорядковують собі. **Вересневі** – тугі й не дуже повороткі для іншого, егоїсти. **Жовтневі** – поборжливі, доброзичливі. **Листопадові** – багаті душею, не помчають зла. **Грудневі** – потайні й гоноровиті.

Радить народна медицина

Бородавки можна звести дошовою водою з трухлявого дубового пенька – робити примочки.

Сиру картоплину добре помити, нечищену перерізати навпіл і різаним боком натирати бородавки.

Лікують бородавки в народі здавна й соком часнику: кілька разів на день натирати їх розрізаним зубком.

Випадання волосся можна зупинити, якщо після миття голови втирати настій кропиви. Одну столову ложку сухого листа кропиви залити склянкою крутого кип'ятку й годину настоювати. Відвар, який вихолонув, процідити та втирати в шкіру голови один-два рази на тиждень. Настій має бути щоразу свіжий.

При гастритах із недостатньою функцією шлунка треба пити сік свіжої капусти. По півскляний тричі на день упродовж 3-4 тижнів.

При розладах серцевої діяльності допоможе сік свіжої люцерни. Ефект буде ще кращий, якщо пити його із морквяним соком.

Рану, що не заживає, присипають подрібненою висушеною чорною редькою.

Усілякі рани добре лікує відвар із листа волососького горіха.

Вибільє й пом'якшує шкіру сік картоплі. Ним можна вмиватися та втирати його в шкіру рук перед сном. Допомагає також і відвар насіння дині.

Ластовиння виводить настойка з насіння й подрібненого кореня чорної редьки.

Дещо про прикмети

- ◆ Хто швидко їсть, той швидко робить.
- ◆ Не подавайте іншому сіль, бо будете сваритися з ним.
- ◆ Ключі не кладіть на стіл, бо в сім'ї буде сварка.
- ◆ Якщо свистітимете в домі, то в ньому буде порожньо.
- ◆ Позіхання обіцяє гостей.
- ◆ Не можна зашивати одяг на людині, бо зашите його розум.
- ◆ Хто бавиться своєю шапкою, у того голова заболить.
- ◆ Віддавати борг увечері не годиться – не будуть гроші водитися.
- ◆ Не можна залишати після їжі скоринку хліба – вважайте, все щастя залишили.
- ◆ Мити підлогу пізно ввечері – виливати своє благополуччя.
- ◆ Не наступайте на сміття – буде сварка.
- ◆ Віник у будинку повинен стояти чи висіти мітлою доверху – від зла оберігає.
- ◆ – Уставайте з ліжка з правої ноги, на сходинку ступайте також із правої ноги.
- ◆ Якщо гості запізнюються, обсмикайте скатертину за кінці. Так у давнину підганяли гостей.

Іменини (день Ангела)

Олег (святий) – 3.10
Ігор (охоронець) – 18.06; 2.10
Ніна – 27.01
Анастасія – 4.01; 28.04; 11.11
Анна – 16.02; 8.04; 26.04; 18.07;
7.08; 10.09;
22.09; 4.11; 11.11; 3.12; 22.12
Валентина – 23.02; 29.07
Віра – 30.09
Тетяна – 25.01
Дарина – 1.04

Марина – 13.03
Наталія – 8.09
Ольга – 24.07
Надія – 30.09
Людмила – 29.09
Тамара – 14.05
Галина – 23.03; 29.04
Лідія – 5.04
Юлія – 31.05; 29.07
Микола – 6.01; 6.02; 17.02; 13.03;
22.05; 9.08;

Загадки

1. Уходять у неї сліпими, а виходять зрячими.
2. Без крил летять, без ніг біжать, без води плывуть.
3. Падає легко, а впаде – не піднімеш.
4. Кривий Степанко всю хату обскавав.
5. Розкоlesh лід – візьмеш золото.

Це цікаво

Гепард – найшвидша тварина у світі (бігає 90км/год.).

Доросле дерево випиває 510л води за годину.

Незабутня подорож

Цього літа мені поталанило побувати в Англії. Мешкала я у своїй сестри в містечку Брістоль. Хоч і маленьке це місто, але гарне, мальовниче, чисте. Люди в ньому привітні й дружелюбні. Брістоль як казка – фантастичний та загадковий.

В один із вихідних днів ми з сестрою їздили в Лондон. Від Трафальгарської площі, Біг Бену, собору Святого Павла, Лондон Ай у мене перехоплювало подих. Річка Темза полонила мене своєю красою, здавалося, вона не

має ні кінця ні краю. Ми розпрощалися з Лондоном, а попереду нас чекав Брістоль з його культурними та історичними пам'ятками. Ці дні проживання за кордоном я вважаю найщасливішими у своєму житті, тому що здійснилася моя давня дитяча мрія.

Нехай вам доля подарує таку ж мандрівку, бо словами враження, які мене переповнюють, передати неможливо.

Софія Чернявська,
6-А клас

Хай збудуться наші мрії

Ось і промайнули такі швидкоплинні, безтурботні та веселі шкільні роки. Ми, випускники, мабуть, ще не маємо повного уявлення про те, як будемо жити в майбутньому. Адже, коли дорослішаєш, зникають дитячі мрії, з'являються дорослі проблеми.

Одним із найважливіших кроків у житті є вибір професії. Адже займатися тим, що тебе цікавить, приносить радість, – одна з умов відчуття життєвої повноцінності.

Вибір навчального закладу, а згодом професії значною мірою впливає на все наступне життя молодої людини. Тут не можна покладатися на випадковість, кваліфікація. Необхідне найсерйозніше ставлення до цієї проблеми як батьків, так і дітей.

Як обрати правильний шлях у житті, цікаву професію? Поміємому, не треба покладатися на фортуна, чекати усмішок долі.

Потрібно боротися за свій успіх.

Учні нашого класу прагнуть до високих ідеалів добра, справедливості, намагаються допомагати людям, бути їм потрібними. Саме тому професією юриста мріють оволодіти Белецька М., Бойко Л., Ковтонюк О., Коляда С., Береговець О., Руденок О та Купріяні І.

«Шануй учителя, як родителя», – говорить народна мудрість. Учителі, які нас навчають, турбуються про те, щоб ми стали справжніми людьми: чуйними, справедливими, доброзичливими, порядними, шанували своїх батьків. Ми щиро вдячні нашим наставникам за їх не легкий, але почесний труд, за те що по-материнськи ставилися до нас, прощали нам усі пустощі.

Професію вчителя обрали собі Василенко А., Назаренко О., Хомаківська А., Дуля В., Дорошенко Д..

Кожному з нас, насамперед, потрібно добре знати самого себе: що ти вмєєш, що тобі подобається, де ти бу-

деш потрібним та успішним. Серйозною та відповідальною професією мільйонера захоплюються Лазар Ю., Шевель А., Науменко Р., Калініченко Г. та Замула М.

Досконало оволодіти комп'ютерною системою мріють Польгуй О., Ляшенко Ю., Зубок М.

Одна з найважливіших професій – будівельник. Адже саме завдяки людям цієї професії ми маємо дах над головою. От і наші хлопці хочуть у майбутньому забезпечити молодим сім'ям житло, мріють будувати хмарочоси, вирішувати житлову проблему. Це такі випускники як: Бойко О., Дзюба М., Глушак О. та Кравченко В.

Крошка Я., Кисіль Р. мріють стати механізаторами, бо в сільській місцевості без них не обійтися.

Часом нам хочеться чогось надзвичайного, майже нездійсненого. Попереду стільки незвіданого: вабить майбутня професія, кличуть далекі дороги.

Виходимо в цей нелегкий світ

із теплом у душі, з іскоркою надії. Це вогник дружби, батьківської любові, учительської турботи. Він зігрів нас там, у дорослому житті.

Нехай у кожного випускника в житті буде місце, де його чекають, де зрозуміють та підтримають, приймуть таким, яким він є, з усіма недоліками й вадами. Хай для кожного з нас, сьогоднішніх випускників, посміхнеться доля, світлою та радісною буде життєва дорога. Хай незмінними супутниками будуть успіх, здоров'я, добробут, вірне кохання. А всі труднощі й невдачі не злякають і не зупинять нас. Ми маємо бути сильними й сміливими. Адже від нас самих, від упевненості в собі залежить наше майбутнє. Хай мрії наші будуть реальними й обов'язково здійсняться. А стіни нашої рідної школи, усі наші любі вчителі нехай згадують нас, випускників 2007 року з теплою та любов'ю.

Береговець О.,
Івашута С., 11-Б клас.

Мій клас

Весна. За вікном розпускається листячко, вишні обшиті білим цвітом, ніби молоком, суцільним килимом стелеться зелена молода травичка. Пташки розпочинають свою пісню, стукаючи дзьобиком у вікно, ніби хочуть щось розповісти, знають, що це останні наші дні навчання в школі, у цьому класі, за цими партами.

Так сталося, що я прийшла

до школи раніше за інших. Ще не чуто голосів, сміху, тупотіння ніг. І в мене з'явилася можливість подумати про однокласників. Спочатку згадала наших спортсменів: Динника Вадима, Пономарчука Ігора, Мозгового Станіслава, Шемендюка Олега, Василенка Олександра та Шкеду Олександра. Це – наші футболісти, які майже ніколи не підводили наш Куликівський район, завжди намагалися відстояти його честь. Більшість цих хлопців дуже відповідальні, що не доручи, вони завжди виконають із великим ентузіазмом. Кожен із них завжди буде стояти горою за клас, ніби ті мушкетери, у яких був девіз: "Один за всіх, і всі за одного!"

А ось, наприклад, Дьяченко Марія та Береговець Наталія – це дві подружки, які завжди сиділи за одною партою. Ці дівчата дуже хороші, добрі, щирі. Марійка захоплюється танцювальною музикою та

спортом, любить проводити свій вільний час у колі друзів, Наталочка ж трохи інша. Вона романтична натура, не любить дуже гучної музики.

Лук'янець Дарина... О, це божевільне дівчисько, мабуть, мене колись зведе з розуму. Вона просто диво, душа компанії, любить походити, улаштовує різні приколи. На мою думку, Даша – сучасна дівчина.

У нашому класі є дві сестрички, які між собою дуже схожі, але в них різні характери – це наші Швидун Юля та Яна. Вони бувають настільки прикольними, що від сміху аж сльози на очі навертаються. На одній вулиці з ними живе Кусій Таня. Вона захоплюється фізикою та біологією.

Не можна не згадати Лопату Івана та Пархомця Максима. Ой, як не люблять вони останніх уроків.

Я сиджу за однією партою з хорошою дівчиною. Вона невеличка на зріст, худенька, іноді мені нагадує Дюймовочку. Це – Гавриленко Юля. Вона ніколи не говорить зайвого, допоможе на уроці, коли чогось не знаєш. Юлечка чудова, так само як і Корявець Окса-

на. Ксюша обожає гру на фортепіано. Про неї можна написати багато, але досить декількох слів: ніжна, мила, добра.

Ган Вероніка теж захоплюється грою на фортепіано та навчається в музичній школі. Вона дуже романтична натура.

Анюховська Юля ж просто веселунка. Вона й мертвого зведе на ноги, який після її жартів проживе ще сто років.

У нас у класі є співачка. Хто це? Звичайно, Василенко Юля. Вона має неперевершений голос, який чарує всіх довкола, а також гострий розум. А її сусідка по парті – Замула Леся – іноді мені нагадує хіпі. Вона завжди оригінально вдягається, має стильну зачіску.

Так, у мене клас чудовий, дружний і сильний. Іноді замислююсь, що я буду робити без своїх любих однокласників, які розлетяться, ніби птахи, у різні міста. Мені стає дуже сумно, іноді виступає сльоза. А за віком шумить весна. Закінчується навчальний рік. Що буде далі? Я не знаю... Та одне знаю точно: мені ніколи не забути свій шалений клас, моє шкільне життя.

Пестова Діана,
11-А клас

**Редакція журналу «Ми» бажає випускникам
здійснення всіх заповітних мрій.**

**Нехай же вас Господь благословляє
У світлу путь, на добрії діла,
На вірну стежку завжди наставляє,
Щоб доля в вас щасливою була!**

Гімнастика проти втоми

Часто буває так: сядеш за стіл із великим бажанням вивчити всі уроки, але тільки-но відкриєш підручник, як оте бажання враз зникає. Хочеться поспати, відчуваєш, що твоя працездатність теж ніби засинає. Можна, звісно, списати все на весняну втому... Та домашні завдання від того самі не виконаються. Як же бути? Які ліки можуть прогнати втому? Спробуй обійтися без пігулок. Звернися по допомогу до застільної гімнастики, тобто гімнастики, яку можна робити, сидячи за столом. Почали?!

1. Зніми під столом тапочки, витягни ступні, зроби вдих. Потім трохи підними ступні над підлогою, притисни п'ятки одна до одної і зроби видих.
2. Швидко покрути ступнями за годинниковою стрілкою, потім — проти неї.
3. Витягни ноги й поклади одну на одну. Спробуй підняти нижню ногу, переборюючи опір верхньої ноги.
4. Натисни міцно обома ступнями на підлогу, за кілька секунд розслаб ноги й порухай кінчиками пальців вниз та вгору.
5. Притисни правою долонею праве коліно та, переборюючи опір, спробуй підняти вгору. Повтори те саме з лівою ногою.
6. Опустити руки вздовж тулуба. Підними плечі до рівня вух, потім опустити їх якомога нижче.
7. Зчепи руки за спиною, виверни лікті назад і сильно потягни руки.
8. Пальці рук зчепи на животі „в замок", руки опустити й щосили розчіплюй їх.
9. Зіприся на лікті й охопи голову руками. Нахили голову донизу. Розслабся й знову повтори вправу.
10. Верхньою частиною тіла й руками потягнися вгору, не встаючи, наскільки зможеш.
11. Відкривай підручник — п'ятірки тобі завтра гарантовані.

Еліксир молодості

Знайома картина, після відпустки чекає напружений трудовий рік, а здоров'я щось похитнулося. Хотілося скинути зайву вагу — теж не вдалося. Доведеться знову звертатися до лікарів.

Не поспішайте, спробуйте випробувати народні ліки для омолодження крові, особливо для людей повних. Отже, 400 г часнику розмолоти, вичавити сік із 24 лимонів,

злити отриману суміш у банку з широким горлом, зав'язати легкою прозорою ганчіркою й поставити на два-чотири дні. Уживати щодня перед сном по чайній ложці суміші на півсклянки води. За півтора-два тижні відчуєте, що цей засіб — справжній еліксир молодості, ви забудете про втому. Хороший здоровий сон вам гарантовано.

Обличчя в яблуці

Рекомендовано для сухої шкіри.

Справжній жінці не вистачає зазвичай п'яти хвилин, щоб вчасно прийти на роботу. А вже про живильні маски й не йдеться! Однак усе-таки зверніть увагу на пропоновані рецепти - вони прості та доступні, тим паче, що всі підручні засоби завжди поруч. Яблука освіжають та омолоджують шкіру обличчя. У невеликій кількості молока зваріть яблуко і зробіть теплу маску для обличчя. За 20 хвилин змийте її холодною водою. Один яєчний жовток змішайте з однією чайною ложкою вершків або сметани. Нанесіть маску на обличчя, змийте за 15-20 хвилин теплою перетвореною водою.

Дуже корисна для сухої в'янучої шкіри.

Дві столові ложки «Геркулесу» залийте однією склянкою гарячого молока, дайте розбухнути, потім доведіть до кипіння. Охолоджену масу нанесіть на обличчя, за 15-20 хвилин змийте теплою водою.

Одну-дві варені картоплини розімніть, змішайте з жовтком, чайною ложкою олії. Нанесіть на обличчя, за 10-15 хвилин змийте теплою перетвореною водою. Змажте обличчя живильним кремом. Зволожує й пом'якшує шкіру.

Басков: красота требует жертв

Российский тенор, кажется, зациклился на своём внешнем виде. Во всяком случае, то, что он вытворял с собой в последнее время, иначе не объяснишь.

Он прошёл через все - диеты, липосакции, обёртывания водорослями, тренажерный зал. Но, как говорится, нет предела совершенству. По слухам, певец поддался новым веяниям в области омоложения, а именно методике введения в организм стволовых клеток. Николай, видимо, не смущает тот факт, что данное направление породило вокруг себя массу скандалов по причине своей рискованности. Но Баскову очень уж захотелось искусственно скинуть

себе пять-семь лет. Впрочем, артисты, как известно, люди капризные, поэтому удивляться не приходится.

Как говорят осведомлённые источники, певец обратился в одну из частных клиник Барселоны. За курс новомодных уколов Басков, по слухам, отвалил около пяти тысяч евро. Зато когда Николай вернулся в Москву, его ожидали многочисленные комплименты.

Чай для краси

Щоб шкіра обличчя завжди добре виглядала, пийте чай із 7 трав: ромашки, лаванди, розмарину, донника, мати-й-мачухи, бадьяну, чебрецю.

Прості секрети вроди

Більшість пудр і тональних кремів шкодять шкірі обличчя й шиї, адже вона має дихати. Надавайте перевагу живильним кремам і маскам. Жінкам, які мають мляву й бліду шкіру, корисно випивати раз на тиждень склянку свіжого морквяного соку. А грим накладайте лише на губи й повіки.

Холодної пори року обличчя червоніє, шкіра набрякає. Зарадити цьому можна просто: повернувшись додому, зігрійте її теплим

компресом і змастіть живильним кремом.

Уникайте чистити обличчя з допомогою солі й соди - це травмує шкіру.

Усі шампуні містять спирт, тому набагато корисніше мити жирне волосся жовтком курячого яйця, а сухе - милом «Дитяче».

Волосся набуде об'єму й блиску, якщо перед миттям сполоснути його кислим молоком, а після миття - відваром кропиви. І жодної лупи!

Прості секрети краси і здоров'я

Чимало "зірок" світового рівня для того, щоб завжди перебувати в формі, користуються методикою Патрисії Брегг — доньки Поля Брегга. За нею, щоб бути красивим і здоровим, потрібно:

- їсти більше овочів і фруктів;
- будь-який прийом їжі починати з салату;
- чай і каву замінити відва-

рами трав;

— випивати протягом дня півтора літра води;

— забути про солодке, вироби з борошна, маргарин і тваринні жири;

— більше ходити пішки;

— не курити;

— раз на місяць одну добу голодувати.

Масаж, щоб подобатися

Масаж обличчя варто робити щодня - уранці та ввечері.

Спочатку занурюють у живильний крем або олію середні та підмізніні пальці обох рук. Потім легко рухають цими пальцями від середини підборіддя до кутиків рота й аж до носа. Тоді так само легкі рухи виконують біля ніздрів, ніби описують трикутник.

Після цього обличчя пестять уже долонями. Починають теж від центру підборіддя, але рухаються тепер до скроні, причому ледь затримуються на щоках.

Кожен рух виконують по 10 разів, Закінчують масаж ніжними коловими рухами довкруг очей.

Ванна буде ніжнішою

Додайте у ванну відвар липового цвіту.

Склянку толокна насипте в полотняну торбинку, потім покладіть у каструлю й залийте окропом. Залиште так на 20 хв.

Тоді настоянку виллїть у ванну, а вузлик із толокном, використайте замість мочалки.

Додайте у ванну 15-20 крапель маслинової олії. Це добре позначиться на шкірі, зробить її м'якою й пружною.

Олександр Головін (Макар):

«Я всі гроші віддаю мамі»

Посісти місце кумира мільйонів підлітків непросто. "Юнацький максималізм" прискіпливо оцінює вчинки публічних людей та героїв "блакитного екрану" - необережний учинок або непродумана фраза може враз звести нанівець усі досягнення зірки. Але може не тішити й той факт, що бандити, по типу Саші Бєлого або персонажів "Зумера", відходять на другий план. Тепер молодь захоплюється не пасивністю людей із життєвим кредо: Не ми такі - життя таке, а активними юнаками, котрі на власному прикладі доводять: доля кожного лише в його руках.

Уже більше місяця вся українська молодь уважно стежить за перипетіями нового культового серіалу "Кадети", герої якого одразу стали народними улюбленими.

"Весь фокус у тому, • пояснюють режисери, за плечима яких такі кінології, як "Студенти", "Туристи" та "Солдати", - що в образах героїв ми відобразили всі соціальні верстви сучасного суспільства".

Головні герої серіалу - троє підлітків, кадети Суворовського училища. Юнак із дитбудинку, син мера міста й нащадок військовослужбовця на собі випробують нелегкі будні курсантів. Це свого роду портрети людей, які в 15 років вирішили присвятити себе армії й перетворюються з хлопчиків на справжніх чоловіків.

У Тверському суворовському училищі, де проходять зйомки серіалу, на прохідних і за огорожею постійно чергують прихильниці молодих акторів. Узяти автограф,

сфотографуватися на пам'ять - рідкісний успіх для дівчат, оскільки виконавці головних ролей майже цілодобово зайняті на знімальному майданчику й мають устигати до ефіру.

- Працювати з хлопцями було нелегко, - розповідає режисер. - Спочатку вони жили в казармах. Не витримали. Тоді їх переселили на квартири. І хлоп'ята стали бешкетувати, особливо коли почала з'являтися популярність. По клубах зависали до п'ятого ранку, потім приходили на майданчик - ну прямо "загибель" "Титаніка"! Прихильниці зривали зйомки

- Натопи по дві тисячі чоловік збирався! Доводилося наряди міліції викликати. Але в Саші Головіна вже великий досвід, тому з ним проблем було найменше. Він не боїться камери й дуже органічний. Особливо в сцені, коли його герой, приревнувавши, обзивав Поліну дурепою. Пам'ятаєте, він уривається задиханий, трохи не із

сльозами

- Диво! А репетирували ми з ним разів 20. Щоб добитися органічності, доводилося його ганяти. У кожному дублі я примушував його пару разів пробігтися по периметру плацу. Думаю, у результаті він був із біса злий, готовий був мене просто ізжерти!

Дійсно, досвіду Олександрові не бракує.

- Із самого раннього дитинства я дуже хотів стати актором і не забував усім про це нагадувати. Пам'ятаю, казав, що буду, як Шварценегер. Але коли батьки дізналися про кастинг у модельне агентство В'ячеслава Зайцева, то чомусь записали туди мою старшу сестру Женю. Ви не уявляєте, як я просився в мами взяти й мене. Напевно, саме через цю настирність нас із сестрою й взяли.

Акторський успіх Олександра став справжньою новиною для батьків

- У нас у родині ніколи не було акторів. Тато в мене - військовий льотчик у відставці, мама - домогосподарка та мій менеджер. А сестра Женя - студентка фільмаку МДУ відділу РЯ. Перший досвід зйомок був у кліпі Найка Борзова "Три слова", а потім "Єралаш", фільми "Сволота", "Повелитель калюж" та інші. А ще я грав у музиці "Норд-Ост", де й навчився співати.

Незважаючи на великий успіх та неймовірну популярність, Олександр Головін зірковою хворобою не страждає.

- Як я ставлюсь до своїх прихильників? Та добре я до них ставлюсь...

Але інколи такі індивіди зустрічаються! "Гей, ти, це тебе ми бачили по телику?" Ось тако-го я не люблю.

Як і дорослі актори, підрастаюче покоління мистецької молоді також отримує гонорари. Але Олександр не звик "тринькати" зароблене.

- Усі гроші я віддаю мамі. Але відносна безбездіяльність у матеріальному плані все частіше дозволяє не стримуватися у власних бажан-

нях та мріях

- Ой, я так хочу швиденько вирости та купити собі машину! "Мустанг" старої моделі, таку, як у фільмі "Факультет" із різними прибабасами.

Але найзаповітніша мрія юного актора аж ніяк не стосується грошей.

- Я мрію опинитися на безлюдному острові зі своєю сім'єю, друзями й... другою половинкою...

Щодо останнього пункту з цього списку, то це місце вакантне.

- Дівчини в мене немає. Я досить перебірливий у цьому плані. Хоча до представниць прекрасної половини ставлюсь прекрасно. А от якщо говорити про ідеали, то вона має бути порядною, без шкідливих звичок, із м'яким характером. Але головне - вона має мене любити!

Друзів у Олександра також небагато.

- Я дуже не люблю нудних людей. Особливо тих, хто постійно говорить на одну й ту ж тему. Такі люди, зазвичай, починають "загонятися", та ще й говорять про те, що я не зовсім розумію. А от правду я люблю. Можливо, і тому сам трохи прямолінійний.

Але помиляються всі ті, хто думає, що молода зірка "блакитного екрану" в житті дуже серйозний молодий хлопець.

- Мені подобається жити в селі. Я взагалі дуже люблю приколюватися, особливо по телефону: говорити різними голосами смішні фрази. Але це потрібно самому почути, бо словами просто не переда-ти.

Гумор - це те, що рухає світом.

- Люблю людей із гумором і гумористів зокрема. Мій улюблений актор - Джим Керрі. Я б дуже хотів колись із ним зустрітися. Нехай він навіть старий буде, але все одно буде мені подобатися. Я зіграв би з ним будь-яку комедійну роль!

Коли веселощів у житті Олександра недостатньо...

- Я обожнюю розваги: аквапарк, більярд, дискотеки, картинг, пейнтбол та комп'ютерні ігри. Обожнюю свята. Особливо Новий рік, бо гуляти можна всю ніч. Це

свято я люблю - навіть більше, ніж свій день народження. А ще дуже хочу домашнього улюбленця придбати. Дуже хочу собаку породи шарпей. Ну, таку зі складочками всю, прикольно таку.

Такі ліричні нотки характеру часто чергуються з юнацькою задикуватістю.

- Дуже часто доводиться брати участь у бійках. Із різних причин вони трапляються. Інколи я винний, а інколи ні. Намагаюся завжди відстоювати власну позицію, за що нерідко отримую в око.

Напевно, саме тому він і не носить наручного годинника...

- Та навіщо він мені? Час я й по мобілі звірити можу. Хоча годинник у мене все таки є, але я його рідко коли вдягаю.

Як і звичайні підлітки, Олександр має декілька прізвиськ.

- Друзі частенько кличуть мене "Лінкіном", бо я дуже люблю слухати музику "Цікпін Рок". А ще "Ромашкою" називають,

через улюблену майку з ромашкою. Хоча в основному всі кличуть Саньком.

А ще Олександр Головін не вірить у прикмети.

- Ця вся дурня не для мене. Я народився в п'ятницю тринадцятого (1989 року - прим, авт.), але ніколи не відчував впливу потойбічних сил.

Чи вплинули якісь сили на популярність Олександра - невідомо. Але сам він себе зіркою не вважає. Йому й досі здається, що зйомки в кіно - це велика пригода.

- Мені дуже запам'яталася сцена з серіалу "Кадети", де Печка (Павло Бессонов) їв шоколад. Насправді, він його ненавидить! А Паши довелося з'їсти його чимало. Дублів 12! Після цього він, напевно, не тільки шоколад, але всю знімальну групу зненавидів. Пам'ятаю, як умовляв режисера хоча б останні шматочки не доїдати. Над ним тоді зглянулися - він їх у спеціальне відро випльовував.

Інна МАЙДАНЮК

Шевченко - лучший футболист планеты

Форвард итальянского «Милана» и сборной Украины Андрей Шевченко стал обладателем престижной награды Golden Foot, как лучший футболист планеты по итогам голосования в Интернете болельщиков всего мира.

Шева вылетел в Монако, где украинский нападающий

получил от организатора конкурса компании WORLD CHAMPIONS CLUB премию Golden Foot.

На правах обладателя награды Golden Foot, Андрей Шевченко оставил свой след на Аллее футбольных звезд в Монако.

«Горд тем, что, как представитель Украины», стал лауреатом премии Соієп Рооб, - сказал футболист в интервью журналистам. Он также отметил, что оказаться в такой звездной компании с легендами ми-

рового футбола и получить возможность вместе с ними оставить свой след на Аллее футбольных звезд - это большая честь.

«А ещё, - по словам Шевченко, - эта премия очень ценна тем, что меня выбрали победителем любителей футбола из разных уголков мира. И «Золотой мяч» от Ргпсе Рообіай, и «Звезду» от газеты «Спорт-Экспресс» я получил по итогам голосования профессионалов, людей из мира футбола. А вот награда Golden Foot говорит о признании со стороны таких же рядовых любителей футбола, каким в детстве был и я».

Обласний зліт туристів-красезнавців

Герасименко
Саша

Савицька
Наташа

Роговець
Андрій

Чава
Катя

Гнилуша
Сергій

Сирота
Аліна

Бугай
Вітя

Таран
Марина

Вітаємо Вас із перемогою!!!

Детальніше про обласний етап змагань у наступному номері.

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК

ВІТАЄМО!!!

***Грінченко
Любов Андріївну***

З ювілеєм!

Хай радість святкова завжди з Вами буде,
Відчиняться двері для сонця й тепла,
Здоров'я міцніс, хай сила прибуде,
На щедрії, мудрі та довгі літа.
Хай гарними будуть і будні, і свята,
Щодня й щогодини у всьому щастить,
Щоб знов зустрічать ювілеї і дати,
І так до сторіччя у щасті прожить.

Євлан Тамару Федорівну

Савченко Аллу, ученицю 8-А класу, за зайняте І місце на Всеукраїнському конкурсі юніорів вокально-диригентської та інструментальної майстерності.

Іваненка Романа, учня 8-А класу, члена обласної футбольної команди за зайняте І місце на кубок главному ВМСЗС України.

Дорошенка Дмитра, учня 11-Б класу, лауреата обласного конкурсу комп'ютерної творчості.

Команду VI обласного зльоту юних туристів-краєзнавців, активістів учнівського руху «Моя земля – земля моїх батьків»:

Гнилушу Сергія

Бугая Віталія

Чаву Катерину

Роговця Андрія

Савицьку Наталію

Сироту Аліну

Герасименка Олександра

Таран Марину

100

i=e

В
І
Д
Г
А
Д
А
Й

H=T

Λ-M

H=B

U=H

0=b
,100

3
UL=O

L=9

U=e

Ребуси склав Городиський Віктор, 5-В клас